

Brødre for evig

Av LaNae H. Poulter
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Zimbabwe.

"Jeg ser vår Herres tempel, en bolig for vår Gud. Jeg ønsker reise dit en dag,"* sang Ryan.

"Reise dit i dag!" sa Ryans eldre bror Roy.

Mamma brettet noen klær og la dem i en reiseveske. "Vi drar i dag, men det vil ta oss to dager å komme til tempelet i Sør-Afrika," sa hun.

Ryan og familien hans hadde ventet lenge på å dra til tempelet. Og nå var tiden endelig kommet! De skulle være borte en hel uke.

"Mamma, fortell oss igjen om Tawananyasha," sa Roy.

Mamma smilte til guttene. "Tawananyasha er deres eldre bror. Han døde da han var bare ett år. Men han er fremdeles broren deres, akkurat som Tafadzwa og Tatenda. Pappa og jeg er glad i alle de fem sønnene våre."

Ryan smilte da han tenkte på Tawananyasha. Det føltes godt å vite at foreldrene var glad i dem alle.

"Det er derfor vi skal til tempelet," sa mamma. "For å bli beseglet som familie for evig!" Hun lukket glidelåset til reisevesken. "Så hent sakene deres. Nå er det tempelstid!"

Roy hjalp Ryan å bære ut reisevesken deres. Pappa ble med dem og bar en boks med mat som mamma hadde forberedt til turen. Tafadzwa og Tatenda bar også sine egne vesker. Snart gikk hele familien på veien til kirken. En buss ventet på dem der og skulle ta dem med til tempelet.

Ryan klatret opp i bussen og satte seg ved siden av Roy. Tre andre familier fra menigheten var også i ferd med å gå om bord i bussen. Da alle satt på plassene sine, la bussen ut på den lange kjøreturen til tempelet.

Ryan og Roy så ut av vinduet. Det var regntid, så alt var grønt og vakkert. De passerte åkrer og boder langs veien der folk solgte tomater, bananer og poteter. De så til og med aper på veien! Ryan lurte på hvilke andre dyr som kanskje

gjemte seg i det høye gresset og i trærne.

Snart ble det natt og bussen kjørte videre. Det var en lang kjøretur, men Ryan og Roy klaget ikke. Ryan sovnet og tenkte: *Nå er det tempelstid!*

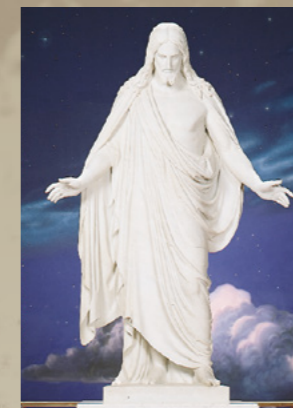
Da de kom frem til byen, så alle på bussen ut av vinduene. Hvem fikk se tempelet først?

"Der er det!" sa Roy.

Endelig var tiden kommet for å gå inn i tempelet! "Nå er det tempelstid!" hvisket Roy til Ryan da de gikk inn. De skiftet til hvite klær. Så satt guttene en stund i et venterom sammen med de andre barna.

Snart kom en hyggelig tempelarbeider og tok med seg barna til foreldrene deres. De gikk inn i et rom med et mykt bord i midten der folk kunne knele ned. Det kalles et alter.

"Velkommen til beseglingsrommet," sa tempelarbeideren foran i rommet. "I dag vil

jeg bruke prestedømmet til å besegle hver familie for evig."

Ryan og Roy så på mens de tre andre familiene ble beseglet. Så var det deres tur.

Ryan og brødrene hans knelte ned sammen med foreldrene rundt alteret. Besegleren inviterte en av vennene deres til å representere Tawananyasha. Roy så på mamma og pappa mens han la hendene på deres. Han så tårer trille

nedover mamma's kinn, men hun hadde et stort smil.

Da beseglingen var over, ga Ryan mamma en klem. "Dere ser ut som engler," hvisket hun til sønnene sine.

"Det føles som om det er en engel sammen med oss," hvisket Roy tilbake. "Jeg har en spesiell følelse i hjertet."

"Jeg også," sa Ryan. Det føltes fantastisk å være i tempelet sammen med sin evige familie! ●

ILLUSTRASJONER: RACHEL HOFFMAN-BAYLES

* Barnas sangbok, 99

På grunn av tempelet, kan vi være sammen som familie for evig!